

Michal Viewegh

Krátké pohádky pro unavené rodiče

DRUHÉ MĚSTO

Michal Viewegh

Krátké pohádky pro unavené rodiče

Druhé město, Brno 2013

© Michal Viewegh, 2007
Illustrations © Radka Folprechtová, 2007
© Druhé město, 2013

ISBN 978-80-7227-652-3

Milí rodiče,

na světě je bezpočet knížek pro děti, ale trůfám si tvrdit, že tuhle psal někdo, kdo myslel především na vás.

Mnoho autorů pohádek totiž samolibě předpokládá, že unavený rodič večer po návratu z celodenního zaměstnání dětem ochotně přečte šestnáctistránkový text – to je naprostý nedostatek empatie, neli čirá bezohlednost.

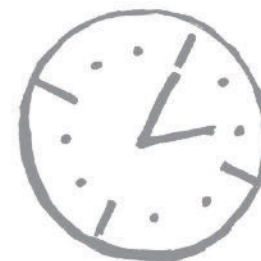
Mám tři děti. Věřte, že já vás chápu.

Znám dobře bezmoc otce, jehož dítě si deset minut před začátkem finále Ligy mistrů vybere Andersenovu Ledovou královnu. Zcela rozumím pocitům matky, která se večer ospale prodírá nekonečnými větami Zlatovlásky, zatímco překvapivě čilé dítě ji přísně kontroluje, zda „nevynechává“. (Tak proč to ti naši miláčkové chtějí číst, když to stejně umějí nazpaměť?!) Zažil jsem také mnohokrát rodičovské zoufalství, ba vztek nad pohádkami, jimž dítě zbla nerozumí, a beztak zdlouhavé čtení neustále přerušuje nechápavými dotazy. Někdy ostatně mívám pochybnost, zda textu porozuměl sám autor... Jak vysvětlíte čtyřletému dítěti, že pohádkový hrdina podříz vlastního koně, aby nakrmil pár krkavců? (Podle mě byl Erben buďto sadista, nebo měl občas při psaní slabou chvíli.) A skutečně chcete, aby si vaše dcery odnesly z dětství názor, že život dívky je čekání na prince? A tak dále.

Podobným věcem jsem se snažil vyhnout.

Všechny příběhy obsažené v této knížce lze přečíst do deseti minut (vyzkoušel jsem to). Hlavně jsem se ale pokusil napsat je tak, abyste se nenudili; veškeré texty psané modrou kurzívou (jako tato předmluva) jsou proto určeny výlučně vám, při čtení dětem je jednoduše přeskočte.

Váš Michal Viewegh

O kom tahle knížka je

Tahle knížka je o čtyřleté holčičce Sáře a dvouleté Báře a hlavně o jejich mamince a tatínkovi.

Maminka se jmenuje Helena a je lékárnice – to znamená, že prodává léky v lékárně. Sama maminka skoro žádné léky nejí, jenom léčivé bylinky, jako je heřmánek nebo meduňka. Maminka má moc ráda přírodu a taky některé cizí země, hlavně Itálii. V Itálii maminka kdysi hlídala děti jedné italské mamince, která měla moc práce a málo času. Maminka má ale ráda i Brazílii, Čínu, Norsko, Nový Zéland a ještě asi třicet jiných zemí, kde nikdy nebyla, ale samozřejmě by tam taky chtěla jet.

Když se jednou maminka trochu opila, řekla tatínkovi, že cestování je možná lepší než sex. Později sice tvrdila, že si dělala legraci, ale tatínka to stejně mrzelo a občas jí ten neuvážený výrok sarkasticky připomínal.

„No,“ říkával někdy po milování. „Transatlantickéj let to asi nebyl – spíš takovej kratší charter, co?“

Maminka taky ráda létá letadlem, jezdí autem nebo vlakem. Kdysi dávno, když ještě neznala tatínka, jela dokonce i na slonovi! Ukazovala to Sáře a Báře na fotkách.

„To je vůl,“ komentoval exotické snímky tatínek. „Aspoň tak rozhodně vypadá.“

„To je slon!“ smála se Sára, ale tatínek řekl, že myslel toho pána, co sedí na slonovi hned za maminkou.

Tatínek Sára a Báry je docela známý herec. Hraje v divadle. Tatínkova fotografie bývá často v novinách a časopisech, protože kromě divadla hraje i ve dvou televizních seriálech.

„Koukej, tatínek! Náš!“ volá pokaždé Bára, když v novinách nebo v časopise tatínkovu fotografii objeví.

Když jdou Bára, Sára, maminka a tatínek na vycházku, někteří lidé, hlavně mladé slečny, občas

tatínka zastavují a chtějí se s ním vyfotit. Maminka je pokaždé s úsměvem vyfotí, ale vždycky přitom něco mumlá a nechce říct Sáře co. („*Chcípni, mrcho!*“)

Sára, Bára, maminka a tatínek bydlí v Praze na Smíchově v novém půdním bytě. *Půdní byt získali tatínek a maminka tzv. obálkovou metodou – když to tatínek někomu vypráví, pokaždé se významně usmívá. Maminka ovšem tvrdí, že byt dostali také díky tomu, že dotyčná úřednice na magistrátu sleduje oba televizní seriály, ve kterých hraje tatínek.* Maminka si nový byt

